

¹²Vigyázzatok, testvéreim, senki ne szakadjon el közületek az élő Istentől hitetlen és gonosz szívvel. ¹³Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma, hogy a bűn csábítása közületek senkit meg ne keményítsen. ¹⁴Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk.

¹⁵Mert amikor ezt mondja az Írás: „Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor”,

Isten igéjében bízó Gyülekezet!

Nem vagyok jó falmászó. Az ízületeim nem jók, így alapvetően is vannak nehézségeim ebben a sportban. Ami azonban még nagyobb probléma, hogy nem vagyok elég technikás ahhoz, hogy hosszabb mászásoknál elkerüljem az egyik legalapvetőbb gondot, hogy a helytelen fogásokkal és súly-áthelyezéssel viszonylag gyorsan beálljanak, bekeményedjenek az izmaid. Ezt már az első mászásaimnál megtapasztaltam, de valahogy nem tudtam levetkőzni magamról. Hiába próbálok odafigyelni, valahogy mindig belelépek, támasztok, vagy kapaszkodok abba helyzetbe, ahonnan nem találok jó továbblépési pontot és az éppen aktuális izom bekeményedik, remegni kezd, én pedig szerencsétlenkedve kezdek új pozíciót keresni, de többnyire már rég elkésve, majd pedig feladva a helyzetet.

Sokszor lehet biztatásként is hallani: „légy kemény”, „keményítsd meg magad és tarts ki”, de valóban ez a jó út: megkeményedni?

Alapigénkben is érdekes, ahogyan egymás mellett áll a megkeményedett szív és a bizalom szilárd megtartása. Azaz, hogy nem mindegy, hogy keményen kiállunk, vagy, hogy a szilárdan megállunk.

Keményiség. Jó példája a mi keménységünknek, hogy ma szabadon szólhatunk, írhatunk, akár nyíltan vitázhatunk, és ezt a szabadságot szeretjük is, főleg kihasználni.

Igen, kihasználni, mert sokszor nem megfelelően élünk vele. A saját nézőpontunk, de inkább a saját ítékezésünk hangoztatására. Megkeményítjük magunkat, hogy lepergjenek rólunk a kritikák, a kérdések, minden, ami nem mi vagyunk. Ez azonban elzárkózás. Falat építünk magunk köré, hogy se a másik ember, se a többiek hangja, de még a felénk szóló ige se jusson át. Lehet, hogy kezdetben valamilyen értéket akartunk megőrizni. Lehet, hogy épp az evangélium tiszta üzenetét féltettük. De azzal, hogy a kemény szívvel akartuk megvédeni, már el is veszítettük.

A levél írója hasonló helyzettel találkozott. A gyülekezet zaklatott időket él, hiszen üldözésekkel kellett és kell szembenéznie. Biztosak lehetünk benne, hogy ők is úgy érezték, hogy védekező állásokat, sáncokat kell kialakítaniuk, hogy védjék a tiszta tanítást és valahol önmagukat is. Aztán már kezdtek nem csak külső ellenséget látni, hanem egymást is annak látták. Nem hiszem, hogy egyszerűen csak a rossz indulat vezette volna őket, sokkal inkább azt keresték, hogy milyen alap, milyen biztos álláspont az, amely hitbéli biztonságot jelenthet számukra. Nem kellett messzire tekinteniük a múltba, hogy ismét elővegyék az első keresztény gyülekezetekben is feszülő kérdést, zsidó és pogány keresztények folytonos vitáját, azaz, hogy mit kellene megtartani a régi törvényekből, szokásokból, amik olyan sokáig jelentettek állandóságot?

A megkeményedett szív azonban nem hoz megoldást. A saját igazuk bizonygatása nem épít testvéri közösséget. Valamint az ítélező határvonalak merevsége csak még többeket vágnak el és ki Krisztus gyülekezetéből. Talán érezzük, hogy mennyire aktuális ma ennek a kérdésnek az átgondolása!

Reményik Sándor: És a szívem is elhagyott engem című versének első sorai jutottak eszembe:

„Ez a legnagyobb bűn. Ez a legszörnyűbb büntetés. S a legnagyobb nyomorúság is ez: Elhagyott engem az én szívem is.”

Reményik is arról a szeretetről beszél, azt keresi, amit elrejtett, amit féltett, amit végül inkább a keménységre cserélt.

Vagy tekintsünk a biblikus alapokra! Egy részről Pál apostol szavaira: „Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. És ha profétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok.”

A kemény szív, a rideg-önigazoló-önámító szív pedig nem kor-kérdés, nem kardiológiai probléma, hanem egyszerűen csak hitetlenség, bizalmatlanság Isten iránt, elfordulás Krisztustól.

Alapigénk a 95. zsoltár magyarázataként és a gyülekezet akkori helyzetére aktualizálva hangzik el és az alapján utal vissza arra az időre, amikor a héber nép a pusztában megkeményítette a szívét és nem hitt, nem bízott Urában. Hiába haladt velük a Szabadító, hiába tartotta meg őket minden emberi nehézségben,

ők mégis inkább a saját elképzeléseikben bízva, a saját félelmeiktől vezérelve akartak tovább haladni. 40 éves bolyongás, a teljes lelki eltévedés az eredménye tehát, amikor az ember meg akarja keményíteni a szívét és így akar biztonságos, jó úton maradni. Mondhatnám így is: lelki-zsákutca.

Ismét Reményik Sándor versének egy részletét idézem fel, ahol a költő szinte már levegőért kapkodva egyetlen lehetséges útig jut el:

„És imára is kulcsolom kezem, Úgy esedezem szívetlenül - szívért, Szárazon adom Istennek magam, Hátha reám bocsátja harmatát, És kinyílik a kőből egy virág.”

Ahogy az elején mondtam ott van a másik út lehetősége is. De ez nem az idomulás, a világ nehézségeibe való beletörődés, a hamisságok elfogadása és az igazság elferdítése!

Ez a szilárd alapon való megállás.

Ha szilárd alapon állunk meg, akkor nem az emberi, homályos ismeretekre alapozó, vagy a jóakarátú, de téves úton való járást választjuk. Akkor valóban rábízunk magunkat a Szabadító Urra, az Ő ígéje lesz a biztos, a szilárd alap az életünkben. Ahogy Reményik, úgy mi is az Ő kegyelmes akaratára bízunk magunkat. Vagy ahogy Luther Márton a Nagykátéban ír arról, hogy a hit a szív bizodalma: „amely az egy igaz Isten felé fordul, és rajta csüng”. Ilyen Istenen csüngő, Őt soha el nem eresztetni akaró hit kell a mi szívünkbe is, nem pedig a keménység! A mi szilárd alapunk az Isten ígéből fakadó hit.

Három felszólítás, illetve útmutatás fogalmazódik meg mai alapigénkben: „Vigyázzatok!”, „Buzdítsátok!”, „Tartsátok meg!”. Ezek pedig kiegészülnek egy nagyon fontos szóval: „ma”. „Ma, ha az ő szavát halljátok...”

Amíg van idő, amíg hallhatod! Mi ma a te válaszod az ígére?

Kérdések? Bizonytalanság? Hogy ráérünk még ezzel törődni? Hogy majd a jövőben jobban figyelsz és ha tudsz, majd több időt is szánsz rá? Vagy csak megkeményítetd a szíved és kizárod? Túl személyes, túlságosan elevenedre tapint és így félsz nyíltan vállalni a világban?

Most, amíg még hallhatod! Ma, hű vagy-e Isten ígéhez?

Amikor sokan szeretnék, hogy hallgass, illetve elhallgasd, de még lehet nyíltan hirdetni az evangéliumot, most miként fogadod Isten szavát?

Ma, amikor hallgatod, mi fogalmazódik meg a szívedben? Ige-elhallgató, vagy az ígét meghalló és hirdető akarsz lenni? Ez a ma kérdése, számodra is!

Az alapigénkben az első felszólítás a „Vigyázzatok” volt és erről beszéltem is már az igehirdetés első részében. Vigyázni, hogy ne a keményszívűség jellemezzen. Ez a vigyázni szó, azonban némileg félrevezethet az eredeti görög szóhoz képest. Mert ebben nem a félelemmel átszőtt ódzkodás van benne, hanem az odafigyelés, a folyamatos látószögben tartás. „Figyeljete, testvéreim”- talán így jobban visszaadná azt az egymás felé fordítást, egymásra bizást, amit ki akar emelni a levél írója. Ehhez pedig rögtön kapcsolhatjuk is a következő szavunkat, a buzdítást. „Sőt buzdítsátok egymást minden egyes napon, amíg tart a ma.”. A görög szó itt a parakalein, amely fordítható még bátorításnak, sőt vigasztalásnak is. Nem véletlen az áthallás a parakléto kifejezésre, amelyet az újszövetségi iratok Jézussal és a Szentlélekkel kapcsolatban használnak. Számunkra is talán megérthetőbb így, ha a Pártfogóként utalunk rá. Hiszen a Szentlélek megerősítónk, bátorítónk, vigasztalónk.

Arra biztat tehát az ige, hogy egymás felé is úgy szolgáljunk, úgy segítsük egymást a hitben hűen megállni, ahogyan a Szentlélek által mi is megtapasztaljuk. Egymás felé legyünk mi is: Isten szeretetének és gondviselésének megtapasztalható eszközei. Ez a lelkület legyen bennünk, mikor odalépünk embertársainkhoz! Ne a saját igazunk, az érzelmi túlbuzgóságunk, a szükségesnek vélt hitvédelmünk, vagy esetleg sérelmeink és irigységünk. Hanem egyedül Krisztus szeretete és őszinte odafordulása. Bízunk az ígére, az Isten jó akaratára, hogy Ő hozzon változást a világba, mi pedig találjuk meg az örömet, az elhívásunkat abban, hogy megerősítőként, bátorítóként, vigasztalóként szeretettel odalépünk a másik emberhez, hogy ő is a szilárd alapra állhasson.

Búcsú istentisztelet lévén jól hangozna megfogalmazni valamilyen bölcsességet, jó kívánságot, vagy áldáskérést. Ebben a mai igénk harmadik útmutató szavához tudnék csatlakozni: tartsátok meg. Azt a hit örömet, azt a magához láncoló szeretetet, amelyet éreztél, mikor Krisztus érted vállalt váltságát először fogadtad leborulva, mikor először érintett meg igazán, hogy téged az Úr már születésed előtt is szeretett, azt soha el ne vesd! Tartsátok meg, segítsétek ennek megélésében egymást és leginkább pedig kérjétek, hogy ez tartson meg benneteket. Mert ez az a szilárd alap, amely valóban nem emberi erőlködés, hanem igazi, megtartó erő.

Én a falmászáskor befeszítem az izmait, mert hibásan azt hiszem, hogy így tudom megtartani magamat. De sehová se jutok vele, sőt, éppen amiatt akadok el. Minél inkább befeszülök, minél inkább erőből kapkodok, annál biztosabb, hogy már csak lefelé vezet az út.

Merjete szilárdak lenni az Úr igéjében megállva és merjete gyengék lenni az Isten kegyelmében bízva! A gyülekezet sem a lelkes munkájától, a gazdasági stabilitástól, vagy az alkalmak sokaságától várhat ébredést vagy lelki közösséget. Hanem csakis az ige hallgatása, megtartása és hirdetése iránt elhivatott közösségtől. Mert mindannyian az ige hirdetői, az evangélium hordozói vagyunk, mind szavainkkal, mind életünkkel.

Ha egy számár tudta vinni, hordozni az Isten élő Igéjét Jeruzsálembe, ahol aztán tömegek voltak rá kíváncsiak és az egész világot, téged és engem is megváltoztatott, akkor te, az Isten által szeretetre kész szívvel megáldott ember, hogyan volnál képes odalépni, buzdítani, bátorítani, vagy éppen vigasztalni az evangélium szavaival? Neked nem kell legyőznöd senkit! Neked csak őszinte örömmel oda kell lépned a mellett állóhoz és hűen elmondanod: Krisztus győzött, mindkettőnkért! Ámen